

קצרות, הבנתו שאם צדק יהיה מעמד, הוא יזכה, וחוק מזה, אני לא מאלה ש- תופרים חליפות.

יש משהו מאוירת מלחמת-החפירות של מלחמת-העולם הראשונה בשלב ה- נוכחי של ההתמודדות. בשני הצדדים יש חיילים המרגישים שהם יהיו הקור- בנות, כשר-התותחנים, במלחמה שתוכרע בפשרה מאחורי גבם. במפלגת העבודה יש הרבה שחלים, אבל מעט מאוד אר- יות, וחוק מזה מתחיל להיות שם צפוף. האם המניות הפוליטיות שלך לא יר- דו, נשאל שחל, אם מניות, מעניינות יותר ממש, לא מניות פוליטיות, פתאום נזכרתי שאיש-העסקים מרדור, מומחה מובהק לסחורות עתידיות, בחר באחרונה בשחל כדי שייצג אותו, כעו- רדין בעיסקה רבת-שנים שהוא מתכנן לעשות עם הממשלה, אני מקווה, שמרי- דור לא יעבור עכשיו מעורר-דין שחל לעורר-דין צדוק, אמרת.

מטעם, ממשלת בגין, בכללם מינוי של הארי הורביץ, מרומס-אפריקה לאחראי על ההסברה במואשינגטון, הם עיכלו תקופות ארוכות ללא שר חוץ, ועיכלו הוראות מדיניות ילדותיות שהומצאו ב- לשכת ראש-הממשלה, עיכלו וקיסרו, עיכ- לו וקיסרו, אילו היה שמיר ממנה את הרב כהנא לשגריר, היו מעכלים גם את זה, רק דבר אחד מוציא אותם מה- כלים: מינוי "יונה" להפקיד המנכ"ל.

סחורות עתידיות

ישראל גלילי יהיה בן 70 כשיבגון המערך, אם יבגון, את ממשלתו הבאה. זהו גיל לא כליכך צעיר להתחיל מ- חדש בפוליטיקה, אבל כמו שנאמר ה- שבוע בשמו של שמעון פרס, רונאלד ריגן, מועמד הרפובליקאים בבחירות ל- נשיאות, מבוגר מגלילי בכמה חודשים. בניגוד לריגן, גלילי שולט בחומר כמיר- מים ימימה, מנתח ומפרשן ומנסה זמ- שבע את כולם בקונספירציות הקטנות שלה, כמו בימי ה"הגנה", הגיל שלה, אמר לי השבוע משהו, הוא רק עניין של תדמית. האם גלילי אשם שהתחיל מוקדם, ושהוא נמצא בתמונה הלאומית כבר 40 שנה?

או חיים צדוק. לצדוק אין דימוי של קשיש, אף כי הוא צעיר מגלילי בשנ- תיים בלבד. צדוק אמר השבוע בראיון רדיו, שהוא עשוי להסכים להיות שר בממשלת המערך, אין לי כמעט ספק ש- יבקשו ממנו, כשצדוק מחליט להצטרף, נאמר השבוע בשמו של אבא אבן, זה טוב, סימן שיש סיכוי בטוח לנצחון. צדוק איננו מן האנשים המצטרפים ל- קבוצות מפסידות.

הגילוי העצוב בכניסה המחודשת של צדוק וגלילי לזירה הוא החלל העצום שהשאיר מאחוריו דור הפוליטיקאים ה- קודם. בריאותה של מפלגה נבחנת לא בכשרם של קשישים להחזיק מעמד, אלא בכשרם של צעירים יותר למלא את מקומם כראוי. המצב עגום עד כדי כך, שמשוה דיון הוא היום אחד הלהיטים בשוק הסחורות העתידיות. אילו גולדה היתה בחיים, יש לי הרגשה שהיו כופים עליה את ראשות הממשלה.

יש, אמר בחוג סגור שמעון פרס, ל- פחות שש סיבות למינוי של גלילי לראש הוועדה המדינית. כשלמישהו יש לא פחות משש סיבות לעשות משהו, הוא נשמע לי לא כליכך משכנע. נדמה שהי- ראשון שכפה את מינויו של גלילי היה מנחם בגין. כל הדיבורים שלו על המדי- נה הפלשתינאית שתקום תחת שלטון ה- מערך כפו על פרס לשלוף מהר מהשרי- וול משהו ניצי למהדרין. מינוי גלילי היה מה שנקרא תשובה ציונית הולמח. השני שכפה את המינוי על פרס היה יצחק רבין. נוכח הצלחה המזהירה של רבין במשאלים, אומרים לי, מינוי גלילי הוא תרגיל טאקטי. תקיעת טריז במחנה היריב, הפרד ומשול. גלילי, בניגוד ל- רוזווליו, עדיין לא הזדהה בפומבי עם מועמדות רבין. מינויו מכשיר את הקר- קע להסכם שימנע התמודדות.

אולי, אלא שהבעיה החמורה של פרס בסקרים היא בדיוק זו: יש לו דימוי של מי שכולו טאקטיקה, של מי שיומ- סה לומר כן לכל הדעות הסותרות באר- זו זמן, של מי ששנים של מאבק פולי- טי מתיש סירטו את ההשקפות שלו, של מי שיריבויו המושבעים - במקרה זה בגין ורבין - מכתיבים לו מדיניות, ולא להיפך.

פרס עומד היום במצב, שמה שלא יע- שה, יתקפו אותו, עם זאת נדמה לי, שמצפים ממנו, כטוען לכתר, שידבר קצת יותר ברור. בפוליטיקה, כמו בטניס, קשה לשחק בבח-אחת משני צידי ה- רשת.

עד השבוע שעבר היה משה שחל, יר- שבראש סיעת המערך בכנסת, ידוע בציבור כשר המשפטים של הממשלה הבאה. הוא היה ידוע גם כתומך מוש- בע של שמעון פרס. מאז קרו שני מאר- רעות, שלדברי שחל אין שום קשר בי- ניהם: צדוק הודיע שאולי יהיה שר; שחל הודיע שאסור לוותר על רבין ב- הנהגה.

סיפור חסר-שחר, אמר שחל. עוד לפני חודש הלכתי לצדוק, הוא אמר לי ש- אולי ירצה להיות שר, לאו דווקא שר המשפטים, אני לא מאלה שמטפטים על

כוח-עולה גלילי: הגיל הוא רק ענין של תדמית.

שביבית צדוק: אם הוא מצטרף, סימן שחולכים לנצח.

רד אלינו

העתונים מדברים על ירידה גוברת מ- הארץ; מודיעים שיש ירידה ברזרבות המטבע וירידה במספר המועסקים. ה- אינפלציה אמנם עולה, אך שר האוצר מבטיח שהשכר הריאלי יורד. יש ירי- דה בשער הלירה וירידה של עולי ברי- ת המועצות בווינה. מעמדנו בארצות-הב- רית, אומרים הפרשנים, בירידה חמורה. אפילו יבול האבוקדו ירד פלאים.

ד"שניק אנדרסון: בין חוקן והנעבעך.

אבל מהן כל הידיעות העצובות האלה מול הבשורה המרנינה, שבגין, בגין של- נו, ירד השבוע מהמיטה.

זאת היתה פגישה בין שניים שלא יהיו, יגאל דיין וג'ון אנדרסון. אנדרסון הוא כרבע המועמד מספר 3 לנשיאות ארצות-הברית. בסקרי דעת-הקהל האחד- רונים הוא מפגר רק במעט את ריגן הרפובליקאי וקארטר הדמוקראט. כש- חושבים על כך, יש במועמדותו יריבה ממה שייחסו לר-ש בימה הטובים, כי אשר בוחרים רבים ראו בה פתרון-כר- ניים סביר בין המערך שבשלטון לבנין שבאופוזיציה. אין לו דימוי של ימנר- קיצוני, זקן מדי ואופוזיציונר עקר כמו שהיה לבגין ויש לרונאלד ריגן; ומצד שני הוא לא נעבעך שבע-כשלונו כמו ממשלתו היוצאת של הנשיא קארטר. אנדרסון, כמו ד"ש המנוחה, הוא מוע- מדם של מצביעי-המחאה מהמעמד הבי- נוני, המשכילים, המחוגים.

ואם לא יהיו הפתעות מדהימות, ש- יסבכו את ההכרעה בבחירות לאין-שי- עור, כמו למשל תיקו משולש בגוף ה- בוחר וסיבוב הצבעה נוסף, רב תכנים ומזימות, בבית-הנבחרים, יגמור אנדר- סון כמו שגמרה ד"ש, במקום השלי- שי, מכובד, אבל לא מספיק. בנקודה הזאת נגמר הדמיון: באמריקה אומרים במקרה כזה תודה לבוחרים, והולכים הביתה.

ד"שניק-לשעבר דיין: היו זמנים.

המעכלים

מוכרחים לומר משהו לזכותו של שר החוץ. לאחרונה החליט יצחק שמיר ל- מנות למשרדו מנהל כללי חדש. המר- עמד שלו, כך נמסר, הוא דייב קמחי, שממלא תפקיד בכיר במוסד ממלכתי. בשום פנים ואופן לא זעקו ביריעת אנונימיות פקידי הבכירים של משרד החוץ. יש מועמדים לא פחות טובים בתוך המשרד. באחת הידיעות הללו עי- ראתי מפי בכיר עלום-שם את הטענה המדהימה הבאה: אילו היה קמחי איש מפלגתו של שמיר, והמינוי שלו היה פוליטי מובהק, היינו שותקים. זכותו של שר למנות לו מנכ"ל מאנשי מפלגתו, אבל קמחי הוא "יונה" מובהקת. מה פתאום דווקא הוא?

ממנה-מנכ"ל שמיר: למה דווקא הוא?

מה לא עיכלו בשנים האחרונות הפקיר- דים הבכירים של משרד החוץ. הם עיכ- לו מדיניות שבדרך-כלל לא הסכימו אר- תה, ותמיד קיסרו עליה; הם עיכלו שר (דיין). שצפף על 90 אחוזים מפעולות המשרד חלול ברובם במופגן; הם עיכ- לו שורה של מינויים פוליטיים מגוחכים

הכל לשם שמיים

כל טראגדיה מולידה את הנצלנים ה- קטנים שלה, והטראגדיה של משפחת ירדן אינה יוצאת-דופן. קו הגבול בין השתתפות-בצער לשמה לבין נסיון לע- שות הון פרטי מהעניין דק מאוד ולא המיד מודע ומכוון, וקטנותי מלשפט, לכן אני מביא רק רשימה מקוצרת, סמי- לית ממש, של כמה נצלנים-לכאורה.

א. קתרינה בלום

זה היה אחד הפרקים הפחות-מוהיי- לים בתולדות העתונות ורשתות השי- דור בישראל. הפחד שמא כלי-התקשר- רת המתחרה ישיג ראיון ראשון עם החוץ / אשתו / חותנתו / חברתו / אמא-של-חברתו / ילדיו וכולי, העביר את העתונות על דעתה. סוף-סוף היתה לנו עתונות צהובה אמיתית, פרוצה ו- מתחוסדת, כמו הגזותים שבעתוני הערים הגדולות מצרפת. אקסל שפרינגר, ורופרט מורדוך היו גאים בכך, בחורים. הפתוי- נים לא הסתפקו במירדף מכוער, שנו- עד לחשוף קרובי-משפחה וחברים שלא חטאו: היתה להם גם החוצפה והצביעות לצרף לכך הטפות מוסר.

דוגמה טיפוסית מצאתי בעתונים של יום ראשון, חומר דומה, או גרוע ממנו, התפרסם באותם ימים בכל כלי-התקשורת האחרים. היתה שם ידיעה עציבה על המירדף המכוער של העתונות אחר אשתו וילדיו של החוץ. האשה והילדים, נאמר שם, ממשיכים ל- הסתגר ונודדים ממקום למקום כדי ש- סקרנים ועתונאים לא יגלו אותם. כתבנו החרוץ כמעט גילה אותם ביום ששי, אבל לא כשהתברר לאשה, ש-צ' תונאים" עומדים להגיש, עקרה למקום אחר. בליט-ברירה הסתפק הכתב בראיון עם אחותה. "תנו לנו מנוחה", אמרה האחות. "ההטרדות הוציאו את כולנו מדעתנו... אנחנו מבקשים להשאיר אות- נו לבדנו, וכו' וכו'.

"דבר" היה העתון הראשון שבו נדפס שמו של צבי גור על אף האיסור. זו היתה, אומרים לי, פאשלה טכנית: השם נמחק במכותרת ומגוף הידיעה, אך נש- כח בשורה לפני האחרונה, אם אינני טועה, ב"מעריב" נפלה טעות דומה, א-

אורון ירדן ז"ל: סוף-סוף, עתונות צהובה אמיתית.

הזוכים האמיתיים בטוטו

השבוע הונח על סדר-היום של ועדת הכספים של הכנסת אחד הנושאים הרגישים ביותר במדינה: הטוטו. כדי להבין מדוע הזווית אייאלה חברי-כנסת פלאים ונעלמו מהאופק כששמעו את מלתי-הקסמים הזאת, טוטו, נצטרך ללמוד שיעור קצר על הקשר בין פוליטיקה, הימורים, ספורט ועליונות.

כמו כל מפעלי ההימורים בארץ, גם הכנסותיו של הטוטו אמורות להתחלק בין המהמרים לבין מוסדות-הציבור. על-פי טבלה שפורסמה השבוע בעתון הכל-כלי "כספים", 2.10 ל"י מכל 5 ל"י הי משולמות לטוטו חוזרות אל המהמרים כפרסים. 1.82 ל"י מושקעות בפיתוח הספורט. 88 אגורות רשומות כ"עמלות". קבלן-המשנה של הטוטו והנהגה הי ראשי מהעמלות הוא הברה פרי טיה בשם "גשר". הברת "גשר" מאר-גנת את חלוקת הטורים ואיסופם. את הנרמת הכסף, את בדיקת הטורים ואת חלוקת הפרסים לזוכים, על-פי ההסדר הקיים, משכם הטוטו ל"גשר" את כל הוצאות התפעול שלה. נוסף לכך הוא משלם לחברה 1.2 אחוזים מכלל ההכנסות שלו (השגה יגיע הסכום לקרוב ל-10 מיליון ל"י). ל"גשר" יש הכנסה צדדית נוספת בזכות הטוטו: חלק גדול מעשרות המיליונים הנגבים מהמהמרים כל שבוע נחים כמה ימים בחשבון חב"גשר" בבנק. לפני שהם מועברים למדי-צעת ההימורים. במציאות האינפלציונית של הורביץ, זו מתנה מעוררת קנאה.

עד כאן כלכלה. מכאן פוליטיקה. "גשר" שייכת ברובה לבעלי "ידיעות אחרונות". בוויכוחים שהיו איתם במשך השנים טענו בעלי "גשר" שיש להם זכויות היסטוריות בענף הטוטו: הם היו בעלים של מפעל טוטו פרטי מצליח לפני ש-הולאמו ההימורים. הם טוענים גם, ש-רווחיהם אינם מוגזמים, ומוכיחים זאת לופין, לשאת-זלחת על שיטת-הישוב חד-דשה. יש טוענים, אגב, שאילו היתה המדינה לוקחת לבעלי "גשר" את ציפור-הנפש שלהם, היתה חייבת לשלם להם פיצויים כבדים.

גנית, שמה שמשלם הטוטו הלאומי לבעלי "ידיעות אחרונות" איננו מפי-רן. גנית אפילו שעל קונצסיה כזאת לא חייבת המדינה להר-ציא מדי פעם מכרז. לא זה העיקר, העיקר הוא, ש"ידיעות" יכול להעמיד את המכונה העונואית המשמנת שלה, בעלת ההשפעה והקשרים, להגנה על הזכויות העסקיות של בעליה. שום חברה מסחרית אחרת איננה נהנית מפריבילגיה כזאת. מערכת ההגנה שנוצרה כאן יכולה להיות כפולה: מצד אחד מבטיחה הש-פענת העתון את המשך ההכנסות מהטוטו; מצד שני מעשירות הכנסות הטוטו את העתון ומחזקות את השפעתו.

הבעיה היא אולי שלי: כשאני קורא "ידיעות" אני מתקשה לדעת אם ומתי חודרת השפעת המנגנון המופלא הזה אל חוץ העניינים. לפעמים מתפרסמים שם, בין כל המאמרים המבריקים, ראינויות מטעים עם שר החינוך או אחד מפקידיו, או נאום של חבר-כנסת או פקיד של האוצר, מהמשלה הנוכחית ומהמשלות הקודמות. אולי באמת רק במקרה מאוהב "ידיעות אחרונות" ללא תקנה בכל שרי החינוך שלנו. ולהיפך: כאשר מטריד שרי החינוך, או פקידיו, או האוצר את ענייני הטוטו, אינני יודע אם הוא עושה זאת לבופר של ענין, או על רקע יחסו החם של העתון.

מה שיפה בדמוקרטיה הישראלית בכלל וב"ידיעות" במיוחד, הוא שאיננו חייב להיות בעד כל הממשלה כדי ל-הסתדר. די בשנימי-שלושה-ארבעה אנשים קובעים, החופש הזה, לצפצף על השאר, הוא-הוא מהותה של העתונות החפשית.

בדיונים בועדה-המשנה של ועדת-ה-כספים, הדנה בטוטו, היה עמוס הדו-היחיד שהעז, בניגוד לעצנת חבריו, ל-העלות את שאלת "גשר". אחרים קיבלו פניות מהר-מל-אביב ועברו לדום. בכך משך עליו הדו-היחיד דעות קוטביות. אומרים שהוא גיבור, משוגע או גאון. גאון, משום שבמכה אחת קנה גם את אהדת "מע-ריב" וגם את "ראת", ידיעות אחרונות.

בוקר-דווחים עמוס הדו: גבור, משוגע או גאון

אני משער, שרק צירוף מקרים שידך את השבועות-הזהם של הצייר צבי גור ושל איי-השלום חן סעדיה לאותו סניף בנק, העתק המכתב העובר למשטרה.

ציור לספריילדים של צבי גור, בעל גלריה בשם סיבוגי ממשטרת-ירושלים זכה למרטומתיחנם אדירה בטלוויזיה וב-עיתונים, לאחר שהודיע שינמיר למכירה 60 ציורים של החוטף.

ד. הליבראל הידוע

אלהים לא יכול היה לעצור פולי-טיקאים מסוג מסויים, רבנים, סרטורי מצוות ושוחרי פרסומת אחרים מלתפוס "טרמפ" על החטיפה. יש עסקנים שנמ-שכים לגלירגשות ציבוריים כמו שונר-בים נמשכים לדבש. אחד כזה הוא אב-רהם שריר, ליבראל ידוע, שמעמדו הי פוליטי איננו דיוקא אי-איי בזמן הי אחרון. קם הליבראל המדוכא הזה ומציע להטיל עונש מוות רטרואקטיבי על עב-רות מהסוג שבו נחשד צבי גור. הוא איננו מסביר מדוע לא עונש מוות על פשעים אחרים, לא פחות מועזעים. ל-משל, רצח נשים זקנות בירושלים. אף כי הוא עו"ד מדופלם, הוא אינו מסביר איך אפשר במדינה מתוקנת להטיל עונש מוות רטרואקטיבי. אבל מה זה חשוב: שודרה ידעה בטלוויזיה שריר קיים. כששמעתי איד שמאל תמיר הכניס לשריר באי-אביו על החוכמה הרס-רואקטיבית הזאת. רצייתי, בפעם הרא-שונה בחיי, לנשק את תמיר את הידיים.

הש"ב יודע

משוה מהטמטום הביורוקראטי במדי-ניות "היד החזקה" הננקטת עכשיו כלפי טוונטיים ערביים מומחש בטופס הי מצורף, שהגיע לידי שולמית אלוגי. הטופס חולק, אומרת אלוגי, לערבים שנרשמו לסמינר למורים. זה טיפס סטני דארטי של בדיקה בטחונית, המיועד בר-דרך-כלל ליהודים המבקשים משרות ממשלתיות מסוגים מסויימים שמו של משרד החינוך, המתלקה לחינוך ותרבות לערבים, הדבק מעל לטופס ביד נעלמה ותוקה. משרד החינוך, מכל מקום, רוחץ בנקיון כפיו, לדברי מקורות שם, לא הוא אחראי, אלא "גורמים ממלכתיים".

טופס היד החזקה: גורמים ממלכתיים.

עכשיו בדאו נראה מה צריך לדוות לשלטונות ערבי המבקש להיות מורה בישראל, הוא צריך למסור שמות של בן/בת זוג בהווה או בעתיד (1); שמות הילדים, הודים (גם אם אינם בחיים), חברים, שותפים לעבודה, שכנים וידידי משפחה, וכן הוא חייב, לפי הטופס, ל-דוות גם על חברים מהשירות הצבאי. מי שמעלים מידע או מכנה, מזהיר הטופס, ייענש בירו נציב שירות הי מדינה, מדוע דווקא נציב שירות המדי-נה מופקד על כשרות בטחונית של סמינריסטים, אינני יודע. אולי גם לו יש יד חזקה. הטופס איננו חדש, אמרו לי במשרד החינוך. הוא מחולק כבר שנים. אם זה נכון, שאלתי, איד קורה שלמרות הטופס וכל הבדיקות הבטחוניות הי גלוות אליו רוב בוגרי הסמינרים הם בכל זאת אש"ף?

ח"כ בא "העולם הזה" וחפס "טרמפ" על הטעויות הללו. אצלו הופיע השם כמה וכמה פעמים. "הארץ" היה הראשון ששבר, גמט-גרת הוצאה מיוחדת, את האיסור שהוטל על פרסום פרטים על החשוד. זו היתה הפרה מכוונת, פראית, של צו בית-המש-פט ושל ההסכם שהושג בין עורכי העתו-נים לפי בקשת המשטרה. בעקבות הי-ארץ" הלכו כלי-התקשורת האחרים. תוך יממה ידענו עליו הכל, חוץ משמו, תמו-נתו ומספר הנעליים שלו.

יתכן שצו איסור הפרסום, שהוצא לפי בקשת המשטרה, היה מיותר מלכתחילה. אבל במה אשמים קרוביו הרחוקים, קרוב-בני-חבריו וילדיו? לפחות חלק מאוירת הליניץ שהשתררה רובץ על מצפון שר-חריי-הבונסים ופחדני-הקונקורנציה בע-חונים, ברדיו ובטלוויזיה.

ב. פאראפלאטו

את פשר ביקורו המסתורי של זיאך-לאוי קרואזייה בארץ ביאר לי בתשר-בה לשאלות, צבי וילדר, מזכירו של פלאטוריון, קרואזייה, הסביר וילדר, הוא בעל כשרונות מיוחדים במינם. כבר בגיל 12 גילה אגמים נסתרים, נחלים תת-קרקעיים ונפט. בהגיעו לגיל 17 קרא מודעה בעתון על צעיר שנעלם מביתו בלי להשאיר עקבות. מייד ידע קרוד-אוזייה שהאיש במארכיי, נתנו לו מפה של העיר ביד אחת, שעון ותמונה של הנעדר ביד השנייה. כהרף-עין גילה אי-מה הוא מסתתר.

פלאטו, אישר לי וילדר סיפור ששמע-תי במקום אחר, הזמין את קרואזייה על חשבונו מצרפת, כדי שיגלה איפה אר-רון קרואזייה, אמר, עובד עם משטרת צרפת ועם האינטרפול. אמר, ולא חש באירוניה, שהרי באותה הודמנות יכול היה לגלות בשביל המשטרות הן גם את הבורח שלהן, פלאטוריון.

קרואזייה לקח מפה, תמונה של אורדן ושעון, והתיישב לעבוד. בדבר אחד צדק, אמר וילדר, ובדבר אחד טעה. הילד מת, אמר. גופתו נמצאת בפרדס ליד פתח-תקוות. באותה הודמנות ביקש ממנו פלא-טו לסמן גם איפה נמצא ראובן אופיר, שנעלם בגונגלים של דרום-אמריקה. הוא חי, הודיע קרואזייה, הוא שבו בידי ציף אינדיאני.

ג. כסף מהצד

החוקר הפרטי מאיר פלבסקי סיפר לי על המכתב הבא, שהגיע אל בתיים של כמה אנשים עשירים בעיצומה של צר-שת החטיפה. שימו לב לתאריך: המכ-תב נשלח ב-17.6.80, זמן רב לפני פרסום הפרשה.

זרועות המאפיה בישראל אני פונה אליכם ככל לשון של בקשה, בהתאם למידת ההגינות וההכנה הנטו-עות ככם...

...המאפיה בישראל מורכבת מפניסים אשר מהן יוצאות שלוש שלוחות של פעילים הם: (א) גנשים (ב) משכנעים (ג) פישורים. תפקיד הגנשים הוא להעביר אינפור-מציה על האובייקטים המבוקשים ולמצוא נקודות-תורפה. תפקיד המשכנעים הוא לשכנע לשתף פעולה עם המאפיה. תפקיד הפישורים הוא לבצע את העבו-דה השחורה נגד אובייקטים אשר אינם משתמים פעולה.

...אני פונה אליכם ככל לשון של בקשה לשתף פעולה עם המאפיה. כל פעולה אחרת שתעשו עלולה להזיק לכם ולבני משפחתכם. מוטב להפסיד חלק מהכס-פים שכרשותכם מלהפסיד את כל הי-חיים.

ההוכחה לכך היא השוד בכורסה ו-י טיפת הילד אורון. דעו לכם: אילו אני הילד היה משלם את הכופר ללא ידיעת המשטרה, אזי בנו היה ממשיך להיות... לכן, רבותי העשירים, היות שאתם אובייקטים רצויים, אני פונה אליכם לתי-רום חלק מנכסיהם לקופת איש השלום. הכסף יועבר כרובו לשכמות העוני ולי-משפחות נזקקות. עשו זאת עוד היום, לפני שהגנשים יקלפו אתכם. אני תקי-זה כי תזכו במצוות התרימה. שמי חן סעדיה. מספר חשבוני כננכי המועלים, סניף דתובות, הוא 259022.

המאראמפיכולונ של פלאטוריון: שר מהאינטרפול.